05/12/2020

6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ: “Ας μη απιστήση κάποιος ακούων αυτό το θαύμα”

/ Ορθόδοξες Προβολές

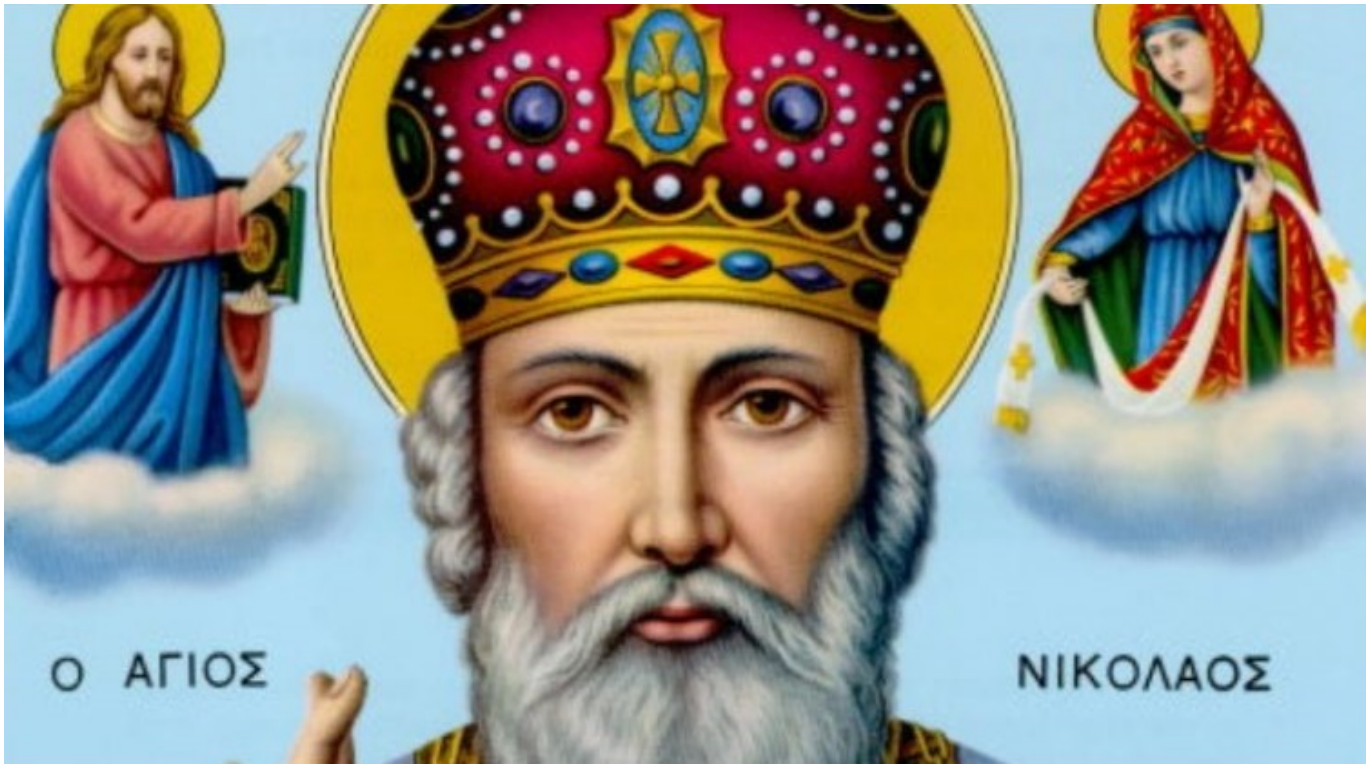

“Ας μη απιστήση κάποιος ακούων αυτό το θαύμα, νομίζοντας, πως είναι τούτο αδύνατον. Διότι κανένα πράγμα δεν αδυνατεί εις τον Θεόν”. Με αυτά τα λόγια, ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης αναφέρεται σε ένα απο τα κορυφαία θαύματα του Αγίου Νικολάου μέσα στον Συναξαριστή του, το οποίο, μάλιστα, έφθασε και στα αυτιά του Βασιλέως και του Πατριάρχου, οι οποίοι εκάλεσαν τον διασωθέντα εκείνον Χριστιανόν επί Συνόδου, οποίος παρασταθείς έμπροσθεν πάντων, εδιηγήθη με παρρησία, πώς, και με τι τρόπον, και πότε ηκολούθησεν εις αυτόν το τοιούτον φρικτόν και εξαίσιον τερατούργημα. Το οποίον ακούσαντες όλοι, εβόησαν. «Μέγας εί Κύριε, και θαυμαστά τα έργα σου, και ουδείς λόγος εξαρκέσει προς ύμνον των θαυμασίων σου!».

ΔΙΑΒΑΣΤΕ:

Και άλλα πολλά θαύματα ετέλεσεν ο θαυμαστός Νικόλαος. Όθεν και ιερώς και οσίως το ορθόδοξον αυτού ποιμάνας ποίμνιον, και φθάσας εις βαθύ γήρας, προς Κύριον εξεδήμησε. Πλην και μετά θάνατον, δεν αλησμόνησε το ποίμνιόν του ο ποιμήν ο καλός, αλλά καθ' εκάστην σχεδόν ημέραν και ώραν, χαρίζει εις τους δεομένους ευεργεσίας και χάριτας, και ελευθερόνοι από κάθε κίνδυνον και περίστασιν τους αυτόν επικαλουμένους εκ πίστεως. Επειδή δε αι ευεργεσίαι και χάριτες του μεγάλου τούτου Πατρός, είναι πολλαί και αναρίθμητοι: διά τούτο εγώ θέλω αφήσω όλας τας άλλας, μίαν δε μόνον θέλω ενθυμηθώ. Ας μη απιστήση δέ τινας ακούων το θαύμα, οπού ηκολούθησεν εις τας ημέρας μας, νομίζωντας, πως είναι τούτο αδύνατον. Διότι κανένα πράγμα δεν αδυνατεί εις τον Θεόν.

Εις την Κωνσταντινούπολιν ήτον ένας Χριστιανός ευλαβής και πιστός, με υπερβολήν αγαπών τον όσιον Πατέρα ημών Νικόλαον, και αμοιβαίως παρά του Πατρός Νικολάου αγαπώμενος. Ούτος λοιπόν θέλωντας μίαν φοράν να ταξειδεύση εις άλλον τόπον διά κάποιαν αναγκαίαν υπόθεσίν του, επήγε πρώτον εις τον Ναόν του Αγίου Νικολάου και επροσευχήθη από βάθους καρδίας.

Έπειτα αποχαιρετίσας τους συγγενείς του και φίλους, εμβήκεν εις το καΐκι. Κατά δε την ενάτην ώραν της νυκτός εσηκώθησαν οι ναύται να γυρίσουν τα πανία του καϊκίου, επειδή και εγύρισεν άλλος άνεμος. Εσηκώθη δε και ο ευλαβέστατος εκείνος άνθρωπος διά να υπάγη εις χρείαν ύδατος. Και επειδή όλοι οι ναύται εκαταγίνοντο εις το να γυρίσουν τα πανία, διά τούτο περιπλεχθείς ο Χριστιανός εκείνος και συμποδισθείς, (καθώς τούτο συνειθίζει να ακολουθή εις τοιαύτας περιστάσεις), ερρίφθη εις την θάλασσαν. Οι δε ναύται δεν εδυνήθησαν να κάμουν καμμίαν μέθοδον διά να τραβίξουν εκ της θαλάσσης τον άνθρωπον. Ένα μεν, διατί ήτον σκότος και άλλο δε, διατί ο άνεμος έπνεε δυνατώτερα, και εβίαζε το πλοίον διά να πηγαίνη έμπροσθεν. Όθεν καθήμενοι εθρήνουν και έκλαιον διά τον του ανδρός πικρόν θάνατον.

Ο δε Χριστιανός εκείνος, επειδή και έπεσεν εις την θάλασσαν καθώς ήτον φορεμένος με όλα τα ρούχα του, καταποντιζόμενος εις τον βυθόν του πελάγους, ενθυμήθη και έλεγε με τον νουν του. Άγιε Νικόλαε βοήθει μοι. Φωνάζωντας δε νοερώς την φωνήν ταύτην, ω του θαύματος! πολλά και ακατανόητα είναι τα θαυμάσιά σου Κύριε! ευρέθη εις το μέσον του οσπητίου του. Και τούτο μη αισθανθείς ενόμιζεν ότι ευρίσκεται ακόμη εις τον βυθόν της θαλάσσης. Όθεν και εκεί εφώναζεν όχι πλέον νοερώς, αλλά αισθητώς, Άγιε Νικόλαε βοήθει μοι.

Οι δε γείτονες ακούοντες τας φωνάς του εσηκώθησαν. Ομοίως και οι άνθρωποι του οσπητίου του σηκωθέντες, άναψαν φως. Αλλά και οι έξωθεν ακούσαντες, έτρεξαν και εκείνοι, και βλέπουσιν αυτόν εις το μέσον της οικίας του εστώτα και

κράζοντα. Βλέπουσι δε και τρέχει νερόν πολύ της θαλάσσης από τα ρούχα οπού εφόρει. Όθεν από τον θαυμασμόν τους και έκστασιν, έμειναν άφωνοι και σιωπηλοί, μη ηξεύροντες τι να ειπούν.

Ο δε Χριστιανός εκείνος εφώναζεν. Αδελφοί, τι είναι αυτό οπού βλέπω; Εγώ γαρ ηξεύρω καλώτατα, ότι εχθές κατά την ενάτην ώραν απεχαιρέτισα όλους εσάς, και εμβήκα εις το καΐκιον. Και επειδή εφύσησεν άνεμος επιτήδειος, επεράσαμεν αρκετόν διάστημα τόπου. Εις δε την δευτέραν ή και τρίτην φυλακήν (ήτοι κατά την ενάτην ώραν της νυκτός) επήγα διά χρείαν ύδατος, και συμποδισθείς από τους ναύτας, ερρίφθηκα εις την θάλασσαν. Όθεν επικαλούμην τον Άγιον Νικόλαον εις βοήθειαν. Πού δε τώρα είμαι, δεν ηξεύρω. Όθεν εσείς είπατέ μοι. Ότι εγώ είμαι εκστατικός και άλλος εξ άλλου έγινα.

Οι δε συναθροισθέντες Χριστιανοί ταύτα ακούσαντες, βλέποντες δε και το νερόν της θαλάσσης οπού έτρεχεν από τα ρούχα του, εξεπλάγησαν ως είπομεν, στοχαζόμενοι το παράδοξον του θαύματος. Όθεν έχαιρον μαζί με τον διασωθέντα αδελφόν, και εδάκρυον ενταυτώ. Και εις πολλήν ώραν το, Κύριε ελέησον, έκραζον.

Ο δε Χριστιανός εκείνος εκδυθείς τα βρεγμένα φορέματα, και ενδυθείς άλλα, επήγεν εις τον Ναόν του Αγίου Νικολάου. Και εκεί επέρασε το υπόλοιπον διάστημα της νυκτός, προσπίπτων μετά δακρύων εις την εικόνα του Αγίου, και παρακαλών, και τας ευχαριστίας αποδιδούς με θαυμασμόν και έκπληξιν.

Όταν δε ήλθεν ο καιρός του όρθρου, και εσυναθροίσθη ο λαός εις τον Ναόν του Αγίου κατά το σύνηθες, τότε έγινεν εις όλους φανερόν του Αγίου το θαύμα. Όθεν μυρισθέντες τα ηδύπνοα και ευωδέστατα εκείνα αρώματα, οπού έφερεν ο διασωθείς εκείνος Χριστιανός εις τον Άγιον, βλέποντες δε και την Εκκλησίαν του Αγίου, οπού ήτον ολόφωτος, ηρώτων ένας τον άλλον διά να μάθουν την αιτίαν του πράγματος. Μαθόντες δε αυτήν, εξέστησαν άπαντες, δοξάζοντες μεν τον Θεόν, ευχαριστούντες δε τον μέγαν Νικόλαον.

Τούτο το εξαίσιον και υπερφυές αληθώς θαύμα και μεγαλείον του Αγίου, διεφημίσθη εις όλην την Μεγαλόπολιν του Κωνσταντίνου. Έφθασε δε και εις τας ακοάς τόσον του τότε βασιλέως, όσον και του Πατριάρχου. Όθεν αυτοί εκάλεσαν τον διασωθέντα εκείνον Χριστιανόν επί Συνόδου. Όστις παρασταθείς έμπροσθεν πάντων, εδιηγήθη παρρησία, πώς, και με τι τρόπον, και πότε ηκολούθησεν εις αυτόν το τοιούτον φρικτόν και εξαίσιον τερατούργημα. Το οποίον ακούσαντες όλοι, εβόησαν. «Μέγας εί Κύριε, και θαυμαστά τα έργα σου, και ουδείς λόγος εξαρκέσει προς ύμνον των θαυμασίων σου!» Όθεν διαλαλήσαντες πανταχού, εσυνάχθησαν οι Χριστιανοί εις τον Ναόν του Αγίου Νικολάου, και εποίησαν λιτανείαν και αγρυπνίαν, δοξάζοντες μεν και ευλογούντες τον Θεόν, απονέμοντες δε και την ευχαριστίαν εις τον τούτου πιστόν θεράποντα Νικόλαον.

Από το βιβλίο: Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού. Τόμος Α΄. Εκδόσεις Δόμος, 2005, εκ του Σπουδαστηρίου Νέου Ελληνισμού www.snhell.gr/